

Rui auk, kuhu warandus peideti, hoolsaste mullaga kinnikaetud oli, viis hárra mõlemad teendrid oma kambri ja kinnitas neid, oma abiõasa ligiolemisel, neile usaldatud saladust hársti hoida, „Rui waenlane kord jálle meie-maalt ára on”, ütles ta wiimaks, „Siis aitata teie mõlemad müsle selge páewa ajal seda ülesvõtta, mis meie õõajal matma pidime, siis tahab ka mina teie vastu tánulik olla, teie tunnete mind, et muu liis on, oma antud sõna kõvaõste täita.”

Pariis oli langenud, ðigeasi páewakorale jõudnud, ja sõjahirmud olid pea mõddas. Nuid võeti nõuks, et võitjad sõjawáed veel mõneks ajaks võidetud maasse kõterisse pidiwad jááma, et võikjid endid sest raskest väsimusest väljapuhata ja mässuhimulisi korrumata oleku eest talitseda.

Sell ajal sündis et Fleury, see wana usta-waks peetud teender, keda mõisaomanik kasti peitmise juure ligi oli võtnud, loösi peal olewa kindralile jalutamise käigil lähines, ja temale teada andis, et ta temale tahta ühe

táhtsa waranduse juhatada, kui ta temale sealt sada luidori-tükki annaks ja temale tõus-taks, mitte kellegile sest ráákida. Kuus sõjamees oli kùll niisuguse pakumise üle pahane; aga tõutas ometi põlgitud áraandjale sada tükki õieti välja maksta laška, niipea kui see warandus tema läes on. Nenda sai see saladus kindralile awaldatud ja ühtlase ka see koht kus kast seisib, temale selgeste kätte-náidatud.

Eduna sõõgilaual kùsits kindral oma pere-mehelt, kas Prantsusemaa rikaste majades mitte seda pruuki ei olla nagu teistel, hõbeda pealt súia, ehk kas temal enesel mitte ühte-ehk mitut-jagu hõbe sõõgiriistu ei olla.

See ütles olewat; aga lisas juure, et ta mitte ei olla võinud ettearvata, oma õnnekts ühte nii tõsist ja ustarvat kindrali oma müüride wahele vastu võtta, ja ta olla kõrtnud riisutud saada, seepärast olla ta kõik oma kallimad ašjad árasaatnud.

„Arasaatnud?” kordas kindral iséáraliku näuga, sest see tegi teda nukraks, et mõisa-